

КОММУНИСТИЧЕСКАЯ ПАРТИЯ СОВЕТСКОГО СОЮЗА
ЦЕНТРАЛЬНЫЙ КОМИТЕТ

ПРЕСС-ЦЕНТР

Тел./факс (499)973-19-34 (Лепихов Владимир Александрович), сайт www.kpss.org
Электронная почта press@kpss.org

Пресс-релиз № 279 от 28.11.16 г.

Комментарий первого секретаря ЦК КПСС Сергея Скворцова

Итак, 45-м президентом США стал Дональд Трамп. По иронии судьбы, в определённом смысле оказались правы и те, кто предсказывал победу Клинтон, и те, кто считал, что победит Трамп. За Клинтон проголосовало больше избирателей, чем за Трампа, и в подобных обстоятельствах в любой другой стране мира президентом была бы объявлена именно она.

Но только не в США. Благодаря архаичной системе (по результатам

Hyvät toverit. Ystäväimme ja toverimme Venäjältä, ”Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen pääsihteeri” Sergei Skvortsov laitto puolueensa lehdistötiedotteen, jossa hän kommentoi USA:n vaaleja. Pyysimme toveriamme Asko Julkusta vähän referoimaan tiedotetta ymmärtääksemme mitä mieltä venäläiset asiasta ovat. Asko teki liiankin perusteellista työtä. Siksi katsomme, että on paikallaan laittaa tämä isommalle joukolle näkyviin, koska tekstistä selviää aika paljon. Oletamme, että Sergein näkemys heijastaa aika paljon yleisesti Venäjän kommunistien näkemyksiä.

NKP:n keskuskomitean ensimmäinen sihteeri Sergei Skvortsovin mielestä USA:n presidentiksi valitun Donald Trumpin vaaliohjelmassa ei ollut mitään uutta vaan se vastasi sisällöltään perinteisiä republikaanien näkemyksiä ja hän aikoo toteuttaa liberaaleja menetelmiä. Joten häntä ei voi pitää työväenluokan etujen puolustajana.

Skvortsov kirjoittaa kommentissaan, että mitä erilaisimpien kommentaattorien keskuudessa oli yleistä väite, jonka mukaan Trumpin voitto merkitsee ikään kuin USA:n entisen politiikan ja nykyisen poliittisen järjestelmän jonkinlaista murtumista ja ”globaalien konservatiivisen vallankumouksen” voittoa. No, katsotaanpa.

Jos esitetään yhdessä lauseessa se, mitä tämä oligarkki vaalikampanjansa aikana paasasi, niin se meni suunnilleen näin: täytyy vähentää Yhdysvaltain puuttumista ulkomaiden asioihin ja on paneuduttava sisäisiin ongelmiin, ennen kaikkea maan uudelleen teollistamiseen. Mutta täsmälleen sama asiaa ehdotti Obama kahdeksan vuotta sitten omassa vaalikampanjassaan!

Eikä vain esittänyt, vaan jopa teki jotakin. Ulkopoliitikassa hänen saavutuksensa ovat tässä suhteessa vaatimattomia (vaikka USA:n ulkopoliittikan aggressiivisuus verrattuna Bush junioriin onkin vähentynyt), mutta uudelleen teollistamisen suhteen USA saavutti melko paljon Obaman valtakaudella. Nyt maa on ykkössijalla maailman kehittyneiden kapitalististen maiden keskuudessa teollisuuden kasvuvauhdilla mitattuna.

Kun Trump asettaa tehtäväkseen Amerikan energiaomavaraisuuden saavuttamisen, hän uhmakkaasti murtautuu avoimesta ovesta, sillä tämä tavoite on jo tosiasiasa saavutettu. Maa ei ole enää riippuvainen energian tuonnista. Mitä tulee uusien työpaikkojen luomiseen tuotannon palauttamisella Kiinasta, tämä prosessi on ollut useita vuosia täydessä käynnissä.

On kuitenkin vaikea sanoa, mikä siitä on Yhdysvaltain viranomaisten ja mikä kapitalismin objektiivisten lakien toiminnan tulosta. Kiinassa työvoima on viime aikoina kallistunut voimakkaasti - keskipalkka on siellä jo neljä kertaa suurempi kuin Venäjällä. Joten joitakin tavaroita on tullut kannattavammaksi tuottaa Yhdysvalloissa (erityisesti laittomien siirtotyöläisten ansiosta, joita vastaan Trump aikoo taistella). Mutta muodollisesti kaikki näyttää olevan Obaman ansiota: Obama sanoi - Obama teki. Osittain tästä syystä hänellä on korkein arvostus virasta lähtöhetkellä viime vuosikymmeninä muihin presidentteihin verrattuna.

Se, että Yhdysvaltain nykyisen ja tulevan presidentin tärkeimmät tehtävät näyttävät samoilta, kuvastaa nähtävästi amerikkalaisen ”eliitin” huomattavan osan ajatuksia. Polttaessaan pahoin näppinsä Irakissa ja Afganistanissa yhtenä kauniina hetkenä käykin ilmi, että Amerikan todellinen mahti alkaa heikentyä. Tämä ei tarkoita, että siellä kieltäydytään "maailman johtajuudesta", etusijalle on nyt vain tulossa muita tehtäviä. 1900-luvun venäläisen diplomaatin kuuluisia sanoja mukailen "USA keskittyy". Mutta kun he keskittyvät, he eivät näytä sitä muille.

Kuitenkin Obama ja Trump pyrkivät ratkaisemaan tämän tärkeimmän tehtävän eri tavoin. Obama yritti vahvistaa valtion roolia talouselämässä (josta syystä häntä syytettiin melkein pä kommunistista), ja Trump aikoo käyttää meille hyvin tuttuja liberaaleja menetelmiä á la Tsubais ja Co. (paljon terveisiä niille, jotka esittävät hänet melkein työväenluokan etujen puolustajana). Kuitenkin tuo kaikki on täysin sopusoinnussa perinteisten demokraattien ja republikaanien tarkastelutapojen kanssa.

Jos puhutaan konkreettisemmin, Trumpin suunnittelemat muutokset vastaavat täysin republikaanien perinteisiä reseptejä. Esimerkiksi, hän on uhannut rakentaa Meksikon rajalle aidan suojaamaan laittomien maahanmuuttajien tunkeutumiselta. Mutta tämä aita on ollut jo pitkään ja se rakennettiin republikaanien valtakaudella. Ja luvattua laittomien maahanmuuttajien ajojahtia toteutti myös jo Bush junior. Joten siinä ei ole mitään uutta.

Tai otetaan esimerkiksi puolustusasiat. Trumpin vaaliohjelmassa (asiakirjassa, jonka Venäjällä valitettavasti hyvin harvat ihmiset ovat lukeneet) esitetään täysin tyypillinen republikaanien pyrkimys sotilasmahdin lisäämiseen. Ohjelmansa mukaan, Trump aikoo peruuttaa Obaman käytäntöön panemat puolustusmenojen leikkaukset ja lisätä puolustusvoimien vahvuutta, hankkimalla valtavat määrät uusia aluksia ja lentokoneita. Lopuksi, kehittää tehokkaita ohjuspuolustusjärjestelmiä. Henkilökohtaisesti en epäile, etteikö nämä toteutuisi.

Muuten, melko tyypillistä on republikaanien halu laittaa enemmän liittolaisten varoja sotilasmenoihin. Kaikkein naiiveimmat kansalaisemme arvioivat tätä virheellisesti pyrkimykseksi NATO:n lakkauttamiseen. Republikaaneille on myös tyypillistä kova viha vapauden saarta kohtaan ja suuri rakkaus Israelia kohtaan, jonka Trump myöntää nyt

avoimesti.

Joten valittu Yhdysvaltain presidentti on aivan systemaattinen poliitikko. Tässä mielessä ero muihin oli vain hänen toteuttamassaan häpeämättömän pellen roolissa vaalikampanjassaan, missä hän erottui muista. Kuitenkin Yhdysvalloissa vaalikampanjat muuttuvat aina showksi, joten siinäkään ei ole pohjimmiltaan mitään uutta. Lisäksi vakavat keskustelut Trumpin epäpätevyydestä valtiollisissa asioissa eikä vain politiikassa näyttivät melko värittömiltä (kuten muistamme, hän hävisi surkeasti kaikki keskustelut Clintonin kanssa), tämän vuoksi hän tyytyi vain näyttämään ”vilpittömää veikkoa”. Ja kuten olemme nähneet, tämä tapa toimi.

Mitä tulee Venäjän suhteisiin, niin on vaikea odottaa, että omaisuutensa keinottelulla tehneellä oligarkilla, eräänlaisella kunnianhimoisella Abramovichilla, olisi jotain annettavaa Venäjälle. Ei, anteliaita eleitä häneltä ei voi odottaa, kuten ei keltään muiltakaan valtiomieheltä. Mahdollista on vain kaupankäynti, kova, jopa ystävällismuotoinen kaupankäynti, mutta jos Trumpista yhtäkkiä näyttää siltä, että Venäjän johto on pettänyt jollain tavoin, kuten se näytti Obaman hallinnosta, vastaus tulee olemaan paljon jyrkempi. Tässä suhteessa Clintonin kanssa olisi ollut paljon helpompaa.

Näitä oletuksia vahvistavat täysin hänen väliaikaisen henkilöstön lausunnot, että Venäjän kanssa täytyy keskustella, mutta ”voima asemista” käsin. Tämä on muuten tarkka lainaus Reaganilta. ”Vahvan aseman” turvaavat Trumpin vaaliohjelmassa esitetyt minimitoimenpiteet, joihin kuuluu ohjuspuolustusjärjestelmät, jotka eivät suinkaan ole suunnattu Irania vastaan. Lopuksi, valtiosihteerin virkaan on suunnitelmissa nimittää sellainen russofobi, jota vasten Clintonkin näyttää vilpittömältä maamme ystävältä. Kuitenkaan tässä ei ole mitään yllättävää - USA:n ”eliitissä” on jo jonkin aikaa ollut Venäjä vastaisia.

Mitä tulee nimenomaan Venäjän vastaisiin pakotteisiin, niin Yhdysvaltain presidentti voi halutessaan peruuttaa suurimman osan niistä ja panna eurooppalaiset liittolaisensa tekemään samoin. Mutta tämä koskee vain virallisia pakotteita, jotka eivät yleensä ole taloudelle kovin pelottavia. Paljon suuremmat seuraukset ovat epävirallisilla pakotteilla, kuten salaisilla länsimaisten pankkien luotonantokielloilla venäläisille yrityksille, joissa lainat ovat paljon halvempia kuin Venäjän pankeissa. Pelkään, että tällaisten kieltojen poistamiseen Yhdysvaltain presidentin valtuudet eivät riitä.